

ALTÈS SERRA, Pere. *Téms extraviat. Més memòries*. Valls: Gràfiques DARC, SL., 2013. 156 pàgs. [13 x 20].

Després de la publicació de les seves memòries a l'edat de noranta anys, *El téms corre* (Valls, 2011), Pere Altès Serra, periodista, tot i que com ell mateix reconeix “no tinc cap carnet de periodista [...] s’hi m’hi tenien era culpa dels amfitrions [que el convidaven com a tal], no meva”; i escriptor vinculat a Valls, tal i com palesen les seves obres *Valls, ahir i avui* (1992), *Valls, la represa* (1996) i *100 fonts i safareigs de Valls* (2002) i les seves distincions (Membre Honorífic de l’Institut d’Estudis Vallencs i Medalla de Plata de la Ciutat de Valls); es va plantejar completar el seu relat autobiogràfic amb un nou llibre: *Téms extraviat. Més memòries*. El raonament que porta a l’autor a realitzar aquesta ampliació memorística en forma de breus relats sobre tot tipus de situacions i anècdotes viscudes és senzilla: “Allò que un dia –per més que facis– la memòria et nega, l’endemà t’ho afirma. I m’ha neguitejat no haver-ho inclòs en el meu llibre de memòries”. Estem llavors davant d’un apèndix complementari per entendre no només una trajectòria vital, sinó tota una època, en la línia de les paraules apuntades per l’expresident de la Generalitat Jordi Pujol i Soley en valorar *El téms corre*: “Heu fet bé d’escriure aquestes memòries. Aquesta mena d’escrius són útils als que venen darrere vostre” .

Al llibre hi ha referències a diversos personatges públics, com els alcaldes de Valls en diferents èpoques (Josep M. Fàbregas, Francesc Clòs, Roman Galimany i Pau Nuet), l’expresident del govern Adolfo Suárez que visità Valls durant una campanya electoral; el Papa Joan Pau II amb motiu d’una audiència pública o el seu amic Pere Català Roca. També descriu situacions personals com les dificultats patides per l’ús del català, els seus records com a espectador de cinema mut o les seves visites a l’exposició internacional de Barcelona de 1929 o a Melilla l’any 1973 per veure la jura de bandera del seu fill gran que hi “feia el soldat”. En definitiva, d’acord amb les paraules del mateix Pere Altès: “En aquesta mena d’apèndix, en teniu algunes, de les coses, que per oblit, per desmemòria o per no creure-les importants en aquell moment, em van passar per alt. En resum, un téms extraviat”.

IHE
(Secretaria de la revista)

Traducción de la reseña anterior:

Después de la publicación de sus memorias a la edad de noventa años, *El téms corre* (Valls, 2011), Pere Altès Serra, periodista, a pesar de que cómo él mismo reconoce “no tinc cap carnet de periodista [...] s’hi m’hi tenien era culpa dels amfitrions [que lo

invitaban como a tal], *no meva*”; y escritor vinculado en Valls, tal y cómo demuestran sus obras *Valls, ahir i avui* (1992), *Valls, la represa* (1996) i *100 fonts i safareigs de Valls* (2002) y sus distinciones (Miembro Honorífico del Institut d'Estudis Vallencs y Medalla de Plata de la Ciutat de Valls); se planteó completar su relato autobiográfico con un nuevo libro: *Temps extraviat. Més memòries*. El razonamiento que lleva al autor a emprender esta ampliación memorística en forma de breves relatos sobre todo tipo de situaciones y anécdotas vividas es sencilla: “*Allò que un dia –per més que facis- la memòria et nega, l’endemà t’ho afirma. I m’ha neguitejat no haver-ho inclòs en el meu llibre de memòries*”. Estamos entonces ante un apéndice complementario para entender no sólo una trayectoria vital, sino toda una época, en la línea de las palabras apuntadas por el expresidente de la Generalitat Jordi Pujol y Soley al valorar *El temps corre*: “*Habéis hecho bien de escribir estas memorias. Este tipo de escritos son útiles a los que vendrán detrás vuestro*”.

En el libro hay referencias a varios personajes públicos, como los alcaldes de Valls en diferentes épocas (Josep M. Fàbregas, Francesc Cloles, Roman Galimany y Pau Nuet), el expresidente del gobierno Adolfo Suárez que visitó Valls durante una campaña electoral; el Papa Juan Pablo II con motivo de una audiencia pública o su amigo Pere Català Roca. También describe situaciones personales como las dificultades sufridas por el uso del catalán, sus recuerdos como espectador de cine mudo o sus visitas a la exposición internacional de Barcelona de 1929 o a Melilla en 1973 para ver la jura de bandera de su hijo grande que “*feia el soldat*”. En definitiva, de acuerdo con las palabras del mismo Pere Altés: “*En aquesta mena d’apèndix, en teniu algunes, de les coses, que per oblit, per desmemòria o per no creure-les importants en aquell moment, em van passar per alt. En resum, un temps extraviat*”.

IHE

(Secretaria de la revista)